

Een ellendige dag

Ik tuur over de rand van ons balkon. In de paleistuin staat ons volk op een tapijt van vochtig gras. De mensen zien eruit als natte koeieneuzen.

‘Wat een weer, wat een ellende,’ moppert mama. Ze staat naast me en zwaait wat met haar hand.

De mensen in de tuin staan onder een douche van regendruppels. Ze deinen heen en weer op de muziek van het orkest. Kinderen huppelen gezellig in het rond. De wind speelt met de zwarte ballonnen in hun handen.

‘Het lijkt of ze een feestje bouwen, daarbeneden,’ verzucht mama. ‘Dat ellendige volk.’

Ik zou best willen dansen in de tuin. Hier op het balkon, naast mama, word ik niet nat. Maar ook niet erg vrolijk.

‘Ellendig ding.’ Met een ruk trekt mama haar zwarte sluier naar achteren. De mensen juichen als ze een stap naar voren zet. Mama’s rug is net een zwarte kaars. Haar rode krullen vlammen. Als ze begint te praten, wordt het stil in de tuin.

‘Geachte aanwezigen, leden van het volk. Bedroefd heet ik u welkom op de herdenkingsdag van mijn man, prins Antonio van Allande. Het is alweer vijf jaar geleden dat wij afscheid van hem moesten nemen.’ Mama zegt moeilijke zinnen. Haar deftige woorden botsen tegen mijn oren. Mijn gedachten slaan op hol. Ik zie chocoladecroissantjes en

brullende leeuwen. Plukjes zwart haar en aardbeienijs. Er schiet van alles door mijn hoofd. Ik kijk naar mijn voeten om rustig te worden. De lakschoenen die ik draag, had ik vorig jaar ook al. Ik kon mama niet om nieuwe vragen. De laatste weken had ze iedere dag minister-raad. Ze was weg als ik opstond en kwam pas terug als ik alweer in bed lag.

Mijn schoenen zijn veel te klein, wat logisch is. Ik ben een kind, ik groei. Lakschoenen niet. Mijn tenen zijn net tien dikke worstjes in een te kleine koekenpan.

Omdat ik aan worstjes denk, vliegen mijn gedachten naar het buffet. Zilveren schalen vol lekkers staan op ons te wachten in de eetzaal. Als

mama klaar is met haar speech, gaan we aan tafel. Met de minister-president, koning Benno Burenlande en nog meer deftige mensen. Herman, onze chef-kok, heeft het lekkerste eten klaargemaakt. Wild konijn met appel-pruimensaus. Zoete zalm in een bad van honing en tijm. En warme aardbeientaart met chocoladedruppels.

Het mag dan regenen vandaag, in mijn buik zal de zon gaan schijnen. Ik hou van eten, van al het eten. Wat zou ik later graag, net als Herman, chef-kok worden. Dat kan alleen niet. Mijn toekomst staat vast, net zoals de neuzen van mijn lakschoenen. Als mama oud en grijs is, word ik de nieuwe koningin van Allande.

Mama gaat steeds sneller praten. Mooi, ze is dus bijna klaar met haar speech. 'Na vijf jaren van rouw is de tijd aangebroken een nieuwe weg in te slaan. Prins Antonio zal altijd een plaats in mijn hart houden. Ik beseft mij terdege dat de toekomst van onze monarchie staat en valt bij haar kinderen. Het is daarom dat ik mij weer beschikbaar stel voor een huwelijk.'

Mama zwijgt. In de tuin is het zo stil, dat je een muis aan een stukje kaas kunt horen knabbelen. Vlak daarna breekt de stilte in honderd stukken. Het volk juicht zo hard dat mijn oren trillen.

Ik staar voor me uit, als bevroren citroenijs.

Beschikbaar voor een huwelijk?

Gaat mama trouwen?

Daar heeft ze geen tijd voor.

Ze heeft nauwelijks tijd voor mij!

Bovendien is ze al getrouwd.

Met papa!

Een pluk gitzwart haar

Soms, als ik niet kan slapen of heel erg lang op de wc zit, zweeft papa in mijn hoofd. Dan denk ik aan hoe hij eruitzag. Hoe zijn stem klonk en wat hij het liefste at. Dat is nog best moeilijk, want mijn hoofd zit vol met andere beelden.

Mijn eerste paardrijles bijvoorbeeld. Hoe bang ik was op dat te grote beest. En voor de stem van juffrouw Van Maanen. ‘Benen bij elkaar en schouders omhoog,’ riep ze steeds weer. Met knieën van prikkeldraad liep ik daarna naar de keuken, waar ik ijs met troostslagroom van Herman kreeg.

Dat soort herinneringen zitten dus in de weg als ik aan papa denk. Ik was ook nog maar vijf toen het gebeurde. Hoe papa was, écht was? Dat weet ik niet meer. Het verhaal van zijn dood ken ik wel vanbuiten. Dat is me al zo vaak verteld.

Oma, mama en ik zaten in de ontbijtzaal. Papa rende rondjes in de paleistuin om wakker te worden. Het was een feestelijke dag. Ons hele land hing vol met slingers en ballonnen. Hooggeëerde gasten waren uitgenodigd om te kijken, hoe oma haar gouden kroon aan mama zou geven. Vanaf die dag was mama koningin. En oma zou gewoon oma worden. Ik mocht voor de allereerste keer het volk toezwaaien. Met oma, mama en papa op het balkon. En vanaf die plek kon je het circus goed zien.

Een week voor de kroning was de grote ronde tent in het midden van

de tuin opgezet. Houten huisjes op wielen stonden er in een cirkel omheen.

Daarin woonden de mensen die bij het circus hoorden.

Wij zouden die avond gaan kijken naar vliegende acrobaten, malle clowns en leeuwentemmers. Ik herinner me de kamelen, die los in de tuin liepen. Het gebrul van de leeuwen, dat je binnen in ons paleis kon horen. Van alle dingen die dag zag ik het meest uit naar het circus.

Net voordat ik mijn feestjurk moest aantrekken, liep onze tuinman de ontbijtzaal in. In zijn handen hield hij een plukje gitzwart haar. Hij

vertelde hoe verscheurend hard de leeuwen hadden gebruld. Hoe angstig papa had geschreeuwd. Zo snel de tuinman kon, was hij naar de leeuwenkooi gerend. Alles wat van papa over was, was een plukje zwart haar.

Dat haar zit nu in een doosje. Mama heeft het op haar nachtkastje staan.

Hoe ik de schuld kreeg!

Ik klop drie keer en duw de deur van mama's slaapkamer zachtjes open. Ze ligt op bed.

Net zaten we nog naast elkaar op onze tronen in de eetzaal. We keken hoe de ministers, de ministersvrouwen en hun kinderen met smakkende lippen en vette handen het buffet leeg aten. Met volle monden praatten ze opgewonden door elkaar. Over koetjes en kalfjes. Over bruidsjurken en baby's!

Daar heeft mama helemaal geen tijd voor, gonsde het in mijn hoofd. Ze heeft niet eens genoeg voor mij!

Het leek of mama mijn gedachten hoorde. Met een ruk stond ze op van haar troon. 'Wat een ellende,' zei ze en ze wees naar onze gasten. 'Ik krijg er hoofdpijn van.' Ze vluchtte weg. Zo snel dat zelfs haar schaduw moest rennen om haar bij te houden.

Ik keek haar na en hapte in het stuk aardbeientaart dat voor me stond. Het smaakte niet zo zoet als anders.

Ik loop naar mama's bed. Er steken gouden oordopjes uit haar oren. Ze heeft haar ogen verstopt onder een zwart fluwelen slaapmasker. Haar mond als een dichte lijn op haar gezicht getrokken. Ze hoorde me niet binnenkomen. Ze ziet niet dat ik naast haar bed ga staan. Als ik haar aanraak, zwijgt ze. Misschien heeft ze haar gevoel uitgezet.

'Mam.' Ik schud aan haar arm. 'Mam!'

Met een schokje komt ze overeind.

‘Charlotte?’

‘Je ging zomaar weg,’ zeg ik.

‘Ik heb migraine.’ Ze zakt terug in een berg van kussens. Als een liggend standbeeld staart ze naar het plafond. Ik pluk aan de zijden lakens. De aardbeientaart in mijn buik verandert in steen. Ik word er misselijk van.

‘Waarom ga je... En met wie...?’ Ik haal diep adem en probeer het nog een keer. ‘Waarom ga je trouwen en met wie ga je trouwen?’

Er landen stukjes chocolade op het helderwitte laken als ik mijn vraag uitspuug. Mama beweegt nog steeds niet.

‘Ik ga trouwen omdat de ministers het willen,’ verzucht ze tegen het plafond. ‘Ze hebben me een lijst met namen laten zien. Van prinsen die nog geen vrouw hebben. Morgen komt de eerste eten.’

Met schoon spuw probeer ik de chocolade van de lakens te poetsen. Het wordt één grote bruine vlek.

‘Maar jij bent toch de baas,’ zeg ik. ‘Je hóéft toch niet te doen wat de ministers zeggen?’

Langzaam komt mama weer overeind en gaat naast me zitten.

‘Volgens de minister van Financiën komen we wat geld tekort. Als ik met een rijke prins trouw, is dat goed voor volk en vaderland,’ zegt ze aarzelend. ‘Volgens de minister van Gezondheidszorg geef ik al vijf jaar lang het slechte voorbeeld. Het volk heeft genoeg van mijn tranen en mijn treurigheid.’

Ik vind het maar brutaal, dat de ministers zulke dingen tegen mama zeggen. En ik snap nog steeds niet waarom ze zo nodig moet trouwen. Als het om extra geld gaat, knipt ze toch wat vaker een lintje door. Als het om verdriet gaat, dan geeft ze toch een keer een feest voor alle mensen in het land.

‘Dat is niet alles,’ verzucht mama. ‘De minister-president wil graag dat ik nog meer baby’s krijg. Stel dat er wat met prinses Charlotte gebeurt, zei hij, en zij kan de troon niet overnemen?’ Mama kijkt me aan als een vogelkind, dat angstig wiebelt aan de rand van het nest.

Ik snap niet precies waarom haar woorden mijn hart een prikje geven. Ik begrijp niet waarom ik haar het liefst het bed af wil duwen.

Ik doe de deur van mama’s kamer dicht. Dat is niet waar. Ik gooi de deur met een enorme dreun in het slot. Het portret van papa dat in de gang hangt, zakt scheef. Op de woede die ik naar buiten blaas, zou je een ei kunnen bakken.

Ik ging naar mama toe om te zeggen dat het niet hoeft. Dat ze niet hoeft te trouwen. En nu lig het dus aan mij, dat hele huwelijksplan. Omdat er iets met mij gebeuren kan. Maar wat? vraag ik me af.

Ik zou van mijn paard kunnen vallen bij paardrijles.

Iedereen weet hoe gevaarlijk die hinnikende monsters zijn. Ik zou mijn benen kunnen breken tijdens dansles. De vloer in de balzaal is spiegelglad. Het zijn de gevaren, die bij mijn leven als prinses horen.

Ik leer juist paardrijden, omdat een koningin recht in haar zadel hoort te zitten. Ik moet kunnen dansen zodat ik later niet op de tenen van prins Jan en Alleman trap. Alles wat ik de hele dag doe, is leren hoe een echte koningin zich gedraagt. Ik heb aan alle lessen een hekel, maar ik doe wél mijn best.

Mama en de ministers zouden aan mij genoeg moeten hebben!

Als een vlammende draak bries ik door de gangen van ons paleis. Er is maar één plek in ons paleis waar ik net zo graag ben als in de keuken.

Ik stampvoet naar de vleugel van oma.